

Отъ тия, които ходѣли въ Св. Гора за „наука“, вѣнъ отъ споменатитѣ вече Хаджи Илия, братъ му попъ Никифоръ и др., знаятъ се имената на Бояджиолу Иванчо, послѣ на единъ отъ Гюлмезовци, вѣроятно братъ на Цариградския търговецъ Гюлмезовъ, който се учелъ въ Св. Архангелския (?) мѣнастиръ на Св. Гора и послѣ встѣпва въ духовенъ санъ подъ името Акакий, съ което име умира като епископъ въ Пловдивъ. Акакий се е родилъ кѣмъ 1805 г. и около 1825 г. е билъ учитель въ Сливенъ заедно съ д-ръ Селимински, а слѣдъ това — протопсалтъ въ Ново-Селската черква¹⁾. Неговиятъ дѣдо сжщо е прѣбивавалъ въ Св. Гора и останалъ тамъ като калугеръ. Самъ Д-ръ Селимински е прѣстоялъ извѣстно врѣме въ Зографския мѣнастиръ, напжтъ отъ Кидония (Мала-Азия) за Атина, дѣто се хвърля въ редоветѣ на възстаналитѣ гърци (1821 г.). Споменатиятъ по-горѣ Бояджиолу Иванчо, вѣроятно възпитаникъ на единъ отъ грѣцкитѣ мѣнастири въ Св. Гора, не се върналъ въ родния си градъ, а отишълъ въ Ст.-Загора, дѣто едва не погърчилъ цѣлия градъ, ако и да билъ чистъ българинъ (Бояджи Стояноолу Иванчо), защото въ Сливенъ е нѣмало коренни гърци. Изпратенъ билъ отъ майка си, стара вдовица, да се учи при Св. Горскитѣ таксидиоти и тѣ го научили да погърчва. Учителствувалъ дълго врѣме въ Ст. Загора, дѣто и го заварва руско-турската война въ 1829 г. (Ср. Зап. на П. Ивановъ, 19).

Очевидно е, че тия отъ Св. Горскитѣ възпитаници, които сж били въ българскитѣ мѣнастири, сж учили и „славянски“. Сава Доброплодни не отказва, че баща му Хаджи Илия, между другото, учелъ ученицитѣ си въ Сливенъ и на „славянски“. Сжщото е правѣла и жена му Хаджи Трандафила, която сжщо се е учила въ единъ отъ Св. Горскитѣ мѣнастири, обаче, интересно е да се знае кждѣ именно и при какви обстоятелства, защото по прѣдание жени не се допускали на Св. Гора. (Сливенци знаятъ, че не само жена, но и никаква „гадина“ отъ женски полъ не може да стѣпи въ Св. Гора. Отъ кога датира тоя прѣдразсждкъ — не е извѣстно. Прѣди всичко той се е поддържалъ отъ традицитѣ за незIBLEMия моралъ и аскетизмъ, които трѣбвало да се съблюдаватъ въ подобни свети мѣста, но „что и въ глубокой пустынѣ есть и даже много своего рода изкушений и опасностей“ — това е изключението (Ср. Письма святогорца къ друзьямъ своимъ о Святой горѣ Атонской, ч. II, Спб. 1850). Възможно е запрѣщението да не ходятъ жени на Св. Гора да датира отъ по-ново врѣме, и вѣроятно нѣ-

¹⁾ Акакий, като Пловдивски епископъ, е живѣлъ тамъ съ баща си и майка си, но разправятъ, че гърцитѣ, като узнали, чейтой е българинъ, отровили го (кждѣ 1848 г.).